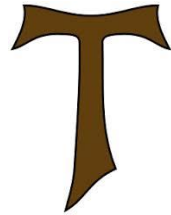

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 25

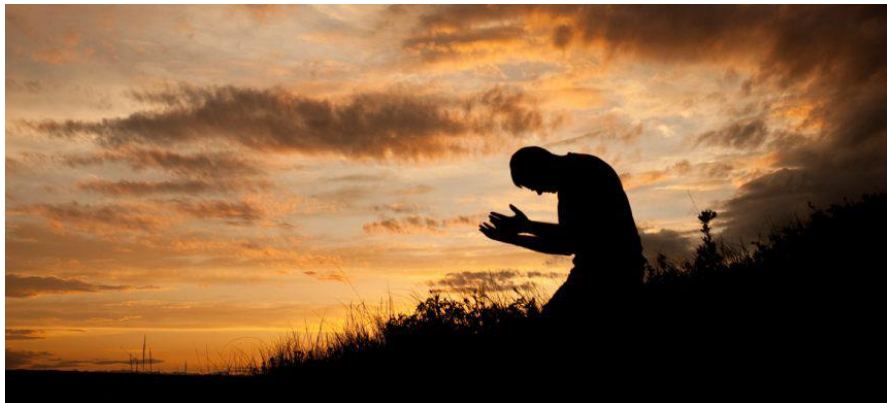
juliol 2020

núm. 235

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

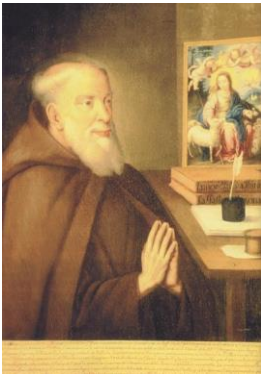
**PREGUEM AMB LES MANS
BEN OBERTES PER REBRE ALLÒ QUE
DÉU ENS ENVIA**

UN CENTENARI DE CASA NOSTRA

Enguany, celebrem el centenari de la fundació de les nostres germanes caputxines “pastores” a Amèrica, concretament a Bluefields, on animades pels missioners caputxins, hi arribaven el mes de març de 1920. Amb aquest motiu, i coincidint amb la festa de Maria, Mare del Diví Pastor, la gna. Carme Brunso ha volgut compartir amb nosaltres una reflexió commemorativa, de la qual n’extreiem per a les fraternitats de l’Ofs uns breus fragments que poden ajudar a situar-nos en un context de reflexió i de pregària, en consonància amb el moment històric que ens toca viure:

“Les circumstàncies excepcionals que vivim a causa de la crisi mundial provocada per La COVID 19 ens impediran de dur a terme els actes programats, però res no ens impedirà celebrar espiritualment l’arribada de les primeres germanes a Amèrica, ni molt menys deixar-nos il·luminar per l’exemple de fe, esperança i amor fratern, que elles ens han llegat. La incertesa, les pors davant allò desconegut, l’enyorança, saber desaprendre per a tornar a aprendre...els acompanyaven. No fou per a elles, ni tampoc ho és avui per a nosaltres, gens fàcil...”

I avui, nosaltres, ¿Com acceptem i enfrontem les dificultats, temences, inseguretats...que es deriven de la situació de pandèmia que estem vivint?. Si dediquem temps a contemplar la imatge de la “Divina Pastora”, com aquelles germanes ara fa cent anys, en el seu rostre, la seva mirada i la seva iconografia, segons la descripció de Fra Isidoro de Sevilla, hi descobrirem raigs de llum per al nostre camí: la fe, la pregària, la intercessió, la fortalesa, l’acompanyament, l’acollida, la tendresa, la generositat, la misericòrdia, la confiança en la Providència:

A. **Asseguda sobre la roca**: Una imatge que evoca fortalesa i assossec.

La solidesa de la roca o de la pedra, ens recorda Crist, *“la pedra que rebutjaven els constructors i que ara corona l’edifici”* (Fets 4, 11). Sobre la roca, construïm la nostra casa, la nostra vida, la nostra opció vocacional, l’anunci de la seva Bona Notícia...

I asseguda com està, és la imatge feta realitat dels mots del salmista *“Només en Déu reposa la meua ànima”* (Sal 62, 2). Sempre, però especialment en aquest temps de pandèmia, ens transmet l’assossec i serenor de l’ànima per a ser portadors de pau i acompanyants de la nostra família i d’aquells amb qui ens comuniquem a través del telèfon i de les xarxes socials.

MARE DE JESÚS, EL BON PASTOR, CONCEDEIX-NOS SER CRISTIANS EDIFICATS SOBRE LA ROCA I SILENCIOSAMENT ACOLLIDORS DE QUI ENS MIRA O S'APROPA A NOSALTRES.

B. **EL SARRÓ:** Espai per allò imprescindible quan emprenem el camí,

quan ens disposem a estar en sortida. Què hi ha en el nostre sarró per a compartir en aquest temps de pandèmia? Tal volta ens cal redescobrir-nos i fer treballar els talents personals (Mt 25, 14-30).

Tal volta som portadors d'un Tresor massa amagat (Mt 13, 44).

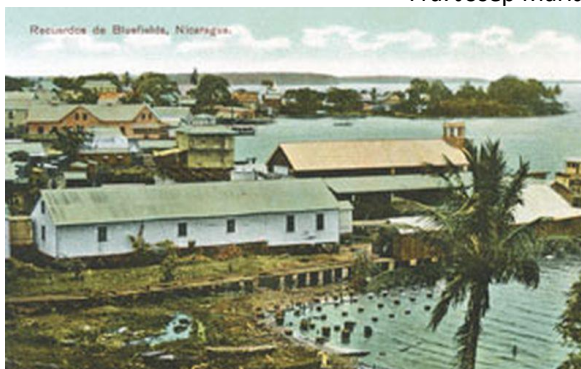
MARE DE JESÚS, EL BON PASTOR, ENSENYA'NS A DESCENTRAR-NOS DEL JO I MOU ELS NOSTRES CORS A LA GENEROSITAT, A LA SOLIDARITAT, A SER PA TOU QUE ES DEIXA PARTIR I SE SAP REPARTIR ENTRE ELS GERMANS MÉS PROPERES.

Invoquem la mediació de Maria per tal que ens mantinguem oberts al buf de l'Esperit Sant, per a saber discernir els signes dels temps, interpretar-los i donar la resposta que Déu espera de nosaltres, tant a nivell personal, com social i eclesial.

MARE DE JESÚS, EL BON PASTOR, MOSTRA'NS LA DELICADESA EN EL TRACTE, EN L'ESCOLTA, EN EL PARLAR, EN ELS GESTOS. ENSENYA'NS A "FER EL QUE JESÚS ENS DIGUI" (Jn 2, 5).

Unim-nos, doncs, amb la pregària personal i fraterna a les nostres germanes caputxines de la Mare del Diví Pastor i a tots els missioners i missioneres de la família franciscana, laics i religiosos, i demanem per a ells la força i la confiança necessàries per acompanyar els homes i dones que pateixen les conseqüències d'aquesta pandèmia arreu del món.

Fra. Josep Maria Segarra, ofmcap

Ante las dificultades triunfa la solidaridad

Muchas veces nos quejamos del egoísmo, la insolidaridad, la falta de sensibilidad de las personas que nos rodean. Una y otra vez, en la catequesis o, los sacerdotes en la homilía comentamos textos del Evangelio ahondando en que nos preocupemos y seamos solidarios unos por otros.

Una manera de motivar a estas actitudes básicas del cristiano se encuentra en hacer aflorar los testimonios de vida e inquietudes, de los que se encuentran ayudando a los demás. A partir de ellos puede venir la reflexión de lo que uno hace y la conversión para tomar decisiones y ponernos a colaborar nosotros.

Esto lo digo pensando en dos películas que se han estrenado últimamente sobre un mismo tema: La discapacidad intelectual y el autismo.

En el 2018 **“Campeones”** de Javier Fesser. La historia muestra cómo Marco (Javier Gutiérrez), un entrenador de baloncesto, que debido a sus numerosos problemas profesionales y personales es condenado a hacerse cargo de un equipo compuesto por personas de discapacidad intelectual. Mientras cumple su pena entre enfados y sorpresas llega a cambiar su vida. Es una película amable, llena de anécdotas y vivencias que nos hacen reflexionar, no nos dejan indiferentes.

Este mismo año hemos podido ver, unas semanas antes del confinamiento, una película aún más dura con la realidad: **“Especiales”** de Olivier Nakache y Éric Toledano. Narra la historia de dos amigos que han creado una asociación para atender a jóvenes con autismo y severos problemas de conducta. Conjuntamente forman a jóvenes de barrios marginales para que puedan llegar a ser cuidadores de los acogidos por autismo. Quizá el mayor valor de la película es que se cuentan historias reales con las que buscan que los espectadores salgan de la indiferencia en estos problemas.

Pienso que muchos de nosotros conocen e, incluso en algún momento, haya tenido la oportunidad de vivir con personas autistas o semejantes y haya observado que se llega a una cierta compenetración que termina enriqueciendo a cuidador y acogido. Crean un espacio en que la persona que cuida y el que es cuidado se vuelven uno con el otro, compañero de viaje, compartiendo una misma condición humana como se ve en “especiales”.

Es cumplir ese nuevo mandamiento que nos da Jesús: “Que os améis los unos a los otros; como yo os he amado” “en esto conocerán todos que sois mis discípulos” (Jn 13:34-35)

Me permito recordar unos años que viví cercano a los hermanos de Cruz Blanca en Barcelona con su espiritualidad franciscana. Vi su compromiso de entrega y alegría del que tanto aprendí y tanto recuerdo. Es, seguir a Francisco de Asís que, acercándose al leproso, abrazándolo, le dio la oportunidad de renacer. Hay que agradecer estos testimonios de vida y les tenemos que aprovechar para que la nuestra quede enriquecida, cambiada para bien.

Fra Francisco Pesquera, ofmconv.

APRENDRE A PREDICAR AL MÓN D'AVUI, ENCOMANANT-NOS A SANT ANTONI

Sant Antoni, a qui Sant Francesc anomenava amb una profunda estima el seu bisbe, va viure plenament l'esperit franciscà. Enguany la celebració de la seva festa el propassat 13 de Juny, al nostre Santuari de Sant Antoni de Pàdua al carrer Santaló de Barcelona, ha estat molt especial, ja que commemorem el 8è centenari del seu ingrés a l'Orde franciscà. El Papa Francesc també ha volgut recordar-nos-ho amb una carta molt bonica, adreçada als frares franciscans custodis de les seves restes a la basílica de Pàdua.

Repassant la seva vida i totes les seves virtuts, m'inspira especialment l'exemple de com va gaudir en la seva vida interior de la intimitat amb Déu i va voler promoure aquesta experiència entre la gent, atraient-los a Crist. Com Sant Francesc, va predicar en públic, no exclusivament a les esglésies, sinó també pels camins i places, i els seus sermons que ens han arribat de temes de fe, religiosos, morals, i fins i tot polítics i socials, arribaven al cor de tothom, rics i pobres, clergues i laics.

Nosaltres, davant de la indiferència i de la incredulitat que ens envolta, com a membres de l'Església i per tant apòstols -encomanats pel mateix Jesús a anar al món sencer i a proclamar l'Evangeli a tota la creació, en paraules de Sant Marc-, ens trobem amb el gran repte de transmetre la bona notícia de l'Evangeli a la propera generació. I moltes vegades se'ns fa més difícil fer-ho a casa nostra, en un ambient suposadament més cristianitzat, que no pas en terres llunyanes, a d'altres continents on el cristianisme avança. En el nostre món, no només a les nostres esglésies, sinó també a les nostres converses, a les nostres xarxes socials, a les escoles, als carrers i places

¿Com cal predicar avui?

Tota religió conté una dimensió indispensable de cultura que intervé d'una manera decisiva en la seva transmissió. També el cristianisme necessita d'aquesta inculturació per a ser adoptat per les persones. Però el cristianisme pel seu origen sobrenatural no és una religió com les altres, no és reduïble a una manifestació cultural. I per tant, cal trobar un nou llenguatge per a expressar les veritats cristianes que sigui comprensible per a les noves generacions que es troben immerses en un canvi cultural molt ràpid, on els conceptes i les paraules d'abans sovint han

perdut el seu sentit.

Com va posar de manifest el Cardenal Newman - sant i un gran predicador al seu temps de finals del segle XIX - en els escrits dels anys del seu procés de conversió de la fe anglicana al catolicisme, la doctrina cristiana s'ha desenvolupat d'ençà dels Pares de l'Església fins als nostres dies mitjançant una evolució homogènia, en la que els dogmes s'han anat aprofundint i explicitant cada vegada més. Les creences són les mateixes i la fidelitat a la tradició s'ha mantingut al llarg dels segles. El perill moltes vegades és la pròpia religió reduïda a cultura, quan no condueix a fer la voluntat de Déu, quan es tracta només de pietat, d'uns determinats rituals de culte i d'un compliment de deures, en comptes de ser un camí de conversió constant i de canvi de cor. Molt sovint, fa tanta falta l'exemple de vida!

Els nostres joves, amb freqüència, sofreixen; malgrat el consumisme i les postures de felicitat i satisfacció a les xarxes socials, per dessota la rapidesa i la superficialitat de la cultura actual, hi ha moltes ànimes ferides. Ens cal esforçar-nos a aprendre a predicar al món d'avui, encomanant-nos a Sant Antoni.

Hem de saber arribar al seu cor, com feia Sant Antoni; posar-nos a la seva pell i compartir les seves angoixes. La raó i la ciència que els enlluerna no poden ser un obstacle per a la fe, ans al contrari, ja que la hipòtesi d'un Déu viu com a principi de tot segueix sent possible, fins i tot més que mai. Hem de saber trobar els conceptes i les paraules que es vinculin a les seves vivències i situacions. Sense oblidar atansar-los a l'àmbit de la reflexió i de l'espiritualitat, per ajudar-los a descobrir la bellesa de la seva vida interior on vol fer estada l'Esperit de Déu. I sempre relacionar les ensenyances de Jesús amb la vida actual, per a preparar el terreny i acompanyar-los amb el nostre exemple a viure el camí de la seva pròpia conversió, que serà sempre obra de Déu.

Carles Cascante-Serratos, ofs

DESDE MI RINCÓN

Hoy me gustaría compartir con vosotros una historia, una especie de cuento que nos podemos aplicar a nosotros mismos y a nuestras fraternidades. Se titula: la vaca.

La historia cuenta que un viejo maestro deseaba enseñar a uno de sus discípulos la razón por la cual muchas personas viven atadas a una vida de conformismo y mediocridad y no logran superar los obstáculos que les impiden triunfar. No obstante, para el maestro la lección más importante que podía aprender el joven discípulo era observar lo que sucede cuando finalmente nos liberamos de aquellas ataduras y comenzamos a utilizar nuestro verdadero potencial.

Para impartir su lección al joven, el maestro decidió que aquella tarde visitarían juntos algunos de los parajes más pobres de la provincia. Después de caminar un largo rato encontraron el vecindario más triste y desolador de la comarca y se dispusieron a buscar la más humilde de todas las viviendas. Aquella casucha a medio derrumbarse, que se encontraba en la parte más alejada del caserío era, sin duda alguna, la más pobre de todas. Sus paredes se sostenían en pie de milagro aunque amenazaban con venirse abajo en cualquier momento; el improvisado techo dejaba filtrar el agua, y la basura y los desperdicios se acumulaban a su alrededor dándole un aspecto decrepito y repulsivo. Sin embargo, lo más sorprendente de todo era que en aquella casucha de apenas seis metros cuadrados vivían ocho personas.

Curiosamente, en medio de este estado de penuria y pobreza total la familia contaba con una sola posesión extraordinaria bajo tales circunstancias, una vaca. Una flacuchenta vaca cuya escasa leche le proveía a la familia un poco de alimento para sobrevivir. La vaca era la única posesión material con la que contaban y lo único que los separaba de la miseria total. Y allí, en medio de la basura y el desorden, el maestro y su discípulo pasaron la noche. Al día siguiente, muy temprano, asegurándose de no despertar a nadie, los dos viajeros se dispusieron a continuar su camino. Salieron de la morada, pero, antes de emprender la marcha, el anciano maestro le dijo en voz baja a su discípulo: -Es hora de que aprendas la lección que nos trajo a estos parajes.

Ante la incrédula mirada del joven, y sin que éste pudiera hacer algo para evitarlo, súbitamente el anciano sacó una daga que llevaba en su bolsa y de un solo tajo DESPEÑÓ a la pobre vaca que se encontraba atada a la puerta de la vivienda. - ¿Qué has hecho maestro? -dijo el joven susurrando angustiadamente para no

despertar a la familia-. ¿Qué lección es ésta que deja a una familia en la ruina total? ¿Cómo has podido matar esta pobre vaca que era su única posesión? Sin inmutarse ante la preocupación de su joven discípulo y sin hacer caso de sus interrogantes, el anciano se dispuso a continuar su marcha. Así pues, dejando atrás aquella macabra escena, maestro y discípulo partieron. El primero, aparentemente indiferente ante la suerte que le esperaba a la pobre familia por la pérdida del animal. Durante los días siguientes al joven le asaltaba una y otra vez la nefasta idea de que, sin la vaca, la familia seguramente moriría de hambre. ¿Qué otra suerte podía correr tras haber perdido su única fuente de sustento? La historia cuenta que, un año más tarde, los dos hombres decidieron pasar nuevamente por aquel paraje para ver qué había ocurrido con la familia. Buscaron en vano la humilde vivienda. El lugar parecía ser el mismo, pero donde un año atrás se encontraba la ruinosa casucha ahora se levantaba una casa grande que, aparentemente, había sido construida recientemente. Se detuvieron por un momento para observar a la distancia, asegurándose que se encontrarán en el mismo sitio. Lo primero que pasó por la mente del joven fue el presentimiento de que la muerte de la vaca había sido un golpe demasiado duro para aquella pobre familia. Muy probablemente, se habían visto obligados a abandonar aquel lugar y una nueva familia, con mayores posesiones, se había adueñado de éste y había construido una mejor vivienda. ¿A dónde habrían ido a parar aquel hombre y su familia? ¿Qué habría sucedido con ellos?

Cuál no sería su sorpresa cuando, del interior de la casa, vio salir al mismo hombre que un año atrás les había dado posada. Sin embargo, su aspecto era totalmente distinto. Sus ojos brillaban, vestía ropas limpias, iba aseado y su amplia sonrisa mostraba que algo significativo había sucedido. El joven no daba crédito a lo que veía. ¿Cómo era posible? ¿Qué había acontecido durante ese año? Rápidamente se dispuso a saludarle para averiguar qué había ocasionado tal cambio en la vida de esta familia. -Hace un año, durante nuestro breve paso por aquí –dijo el joven- fuimos testigos de inmensa pobreza en la que ustedes se encontraban. ¿Qué ocurrió durante este tiempo para que todo cambiara? El hombre, que ignoraba que el joven y su maestro habían sido los causantes de la muerte de la vaca, les contó cómo, casualmente el mismo día de su partida, algún maleante, envidioso de su escasa fortuna, había **despeñado** salvajemente al pobre animal. El hombre les confesó a los dos viajeros que su primera reacción ante la muerte de la vaca fue de desesperación y angustia. Por mucho tiempo, la leche que producía la vaca había sido su única fuente de sustento. Más aún, poseer este animal les había ganado el respeto de los vecinos menos afortunados quienes seguramente envidiaban tan preciado bien. -Sin embargo –continuó el hombre- poco después de aquel trágico día, nos dimos cuenta que, a menos que hiciéramos algo, muy probablemente nuestra propia supervivencia

se vería amenazada. Necesitábamos comer y buscar otras fuentes de alimento para nuestros hijos, así que limpiamos el patio de la parte de atrás de la casucha, conseguimos algunas semillas y sembramos hortalizas y legumbres para alimentarnos. -Pasado algún tiempo, nos dimos cuenta que la improvisada granja producía mucho más de lo que necesitábamos para nuestro sustento, así que comenzamos a venderle algunos vegetales que nos sobraban a nuestros vecinos y con esa ganancia compramos más semillas. Poco después vimos que el sobrante de la cosecha alcanzaba para venderlo en el mercado del pueblo. Así lo hicimos y por primera vez en nuestra vida tuvimos dinero suficiente para comprar mejores vestidos y arreglar nuestra casa. De esta manera, poco a poco, este año nos ha traído una vida nueva. Es como si la trágica muerte de nuestra vaca, hubiese abierto las puertas de una nueva esperanza. El joven, quien escuchaba atónito la increíble historia, entendió finalmente la lección que su sabio maestro quería enseñarle. Era obvio que la muerte del animal fue el principio de una vida de nuevas y mayores oportunidades. El maestro, quien había permanecido en silencio escuchando el fascinante relato del hombre, llevó al joven a un lado y le preguntó en voz baja: - ¿Tú crees que, si esta familia aún tuviese su vaca, habría logrado todo esto? -Seguramente no –respondió el joven. - ¿Comprendes ahora? La vaca, además de ser su única posesión, era también la cadena que los mantenía atados a una vida de conformismo y mediocridad. Cuando ya no contaron más con la falsa seguridad que les daba sentirse poseedores de algo, así sólo fuera una flacucha vaca, tomaron la decisión de esforzarse por buscar algo más. -En otras palabras, la vaca, que para sus vecinos era una bendición, les daba la sensación de no estar en la pobreza total, cuando en realidad vivían en medio de la miseria. -¡Exactamente! –respondió el maestro-. Así sucede cuando tienes poco, porque lo poco que tienes se convierte en una cadena que no te permite buscar algo mejor. El conformismo se apodera de tu vida. Sabes que no eres feliz con lo que posees, pero tampoco eres totalmente miserable.

- ✚ ¿Cuál es la vaca de tu vida? ¿Qué es lo que no te hace crecer? ¿Cómo despeñarla?
- ✚ ¿Cuál es la vaca de tu fraternidad? ¿Qué es lo que no deja crecer a tu fraternidad? ¿Cómo despeñarlo?

Francisco Javier Conejo, ofs

ESTIC CONFÓS

Doncs... Sí. Estic confós. I aquests dies, la meua confusió arriba a nivells de cota màxima. Estic estabornit. Seré breu perquè la Montserrat m'ho ha demanat. A més, vull dedicar molt més temps a pensar sobre el que ens està passant a nivell de societat occidental. Entre el coronavirus, el fet de com s'ha portat la pandèmia, l'acció dels polítics, les repercussions internacionals i "para colmo de males", l'acció agressiva de la policia nord-americana i les repercussions mediàtiques i extensives que el fet ha comportat en si i que s'ha estès arreu del món occidental, sense que un servidor pugui entendre d'on prové tot. Tampoc acabo d'entendre que en aquest racó de món, tothom estigui més pendent de poder munyir la "memòria històrica" i que hi hagi gent que els fa el joc i veure si poden treure un benefici crematístic que no pas la necessitat social que ens ve a sobre. Tots en tenim de morts a les cunetes, però em preocupen més els vius que no pas els meus propis morts. Us ho ben asseguro. Imagino que parlo imbuït per la manera de fer del "Pa de Sant Antoni" que m'ha fet viure més pendent dels de fora que no pas dels de casa meua. Moltes voltes he estat més sol·lícit per aquells que s'han aprofitat de mi que no pas de tots aquells amb qui comparteixo ja sigui sang o bé esperit.

Desgavell total. Sembla que als polítics els importem no res i s'usa el moment conjuntural per a treure'n benefici polític que comporta poder i ja no sé si el poder vol dir la responsabilitat d'estar al front de les coses, o bé vol dir treure'n un profit material en benefici propi. Benefici polític nacional i estatal. I us diré la veritat. No entraré a analitzar com s'ha fet o bé, s'ha deixat de fer. Quan la fase més forta ha passat, ara resulta que tothom sabia el que calia fer i tothom té clar el que calia aplicar. Ho dubto i no m'ho crec. Aquest animaló que ens ha visitat no el podien preveure ni els més entesos. Ara totes les opinions estan dividides i no vulgueu entrar a internet per saber com va la guerra perquè us hi faríeu mal.

A mi m'importa un rave la municipalitat, la nacionalitat i l'estabilitat dels afectats. De fet, no m'importa gens. El que sí que m'importa i em preocupa que darrere de cada afectat i en molts dels casos morts, hi havia un nom, amb dos cognoms. Eren pares, fills, nets, per a dir-ho en llenguatge inclusiu: pares, mares, fills, filles, nets i netes.

Arrel de quelcom que us deia al principi, i justament en aquests temps convulsos, ha començat, dirigit no sé per qui, una guerra contra les estàtues i monuments i entre les víctimes hi ha gent que m'afecta molt de prop. S'inicia una guerra racial en el si dels Estats Units i les víctimes són Fr. Juníper Serra, Fr. Bartolomé de Las Casas i Miguel de Cervantes.

Em preocupa i molt, que en aquest moment actual, quan la Universitat més aviat té manca de pensadors i que l'humanisme està més deixat de banda apareguin grups que sota no sé quin pretext es prenen la justícia per la seva mà. Que estudis com filosofia, filologia i història, també sociologia, s'arrosseguen pels passadissos buscant algú que vulgui emprendre una manera racional de pensament i algú que les vulgui mirar als ulls, ara sorgeixen pensadors de lliure mercat que arremeten contra tot, moltes vegades sense saber contra què arremeten. La majoria de vegades. I la ignorància i la incultura s'han apoderat de l'humanisme.

El pitjor de tot no és només jutjar la història de fa segles amb els paràmetres i criteris actuals de vida, el pitjor de tot és que hi ha una massa social que s'ha convertit en fiscal, jutge i botxí, creient-se millor que tots els qui ens han precedit.

Amb el pas dels segles... Què diran de nosaltres els qui vindran darrere nostre? No ho vull ni pensar.

Fra Joaquim Recasens

FE

Tenint en compte que la fe és la creença i l'esperança que posem en una persona, cosa o esdeveniment, des del punt de vista religiós fa referència a l'existència d'un ser superior que, generalment, implica el compliment d'un conjunt de principis religiosos, de normes de comportament social i individual, amb una determinada actitud vital, ja que és part essencial de la vida de les persones.

Des del punt de vista del cristianisme, la fe és una virtut, un do, una gràcia que ens dona Déu, i que consisteix en creure en la seva existència. Aquest do se'ns dona al rebre el sagrament del Baptisme, es reforça en el de la Confirmació, i s'alimenta, per al seu creixement, a través dels sagraments, com els de l'Eucaristia i el de la Reconciliació, bàsicament.

En el nostre "primer" món, l'esperança de vida d'aquesta virtut disminueix a mesura que creix l'esperança de vida terrena. La intel·ligència humana, al passar el temps, creix, evoluciona, s'eixampla. Això és bo, molt bo, però hem de tenir present que la nostra saviesa és limitada, i que moltes vegades aquests límits ens els posa l'orgull, i és aquest el que no ens deixa traspassar la frontera que uneix la vida material amb la vida espiritual de les persones, és a dir el cos i l'ànima, que conformen conjuntament i ben barrejats, la vida humana ...

La fe forma part de la vida del cristià, i com a tal no n'hi ha prou de tenir-la, sinó que cal fer-la viure, alimentar-la, i posar-la en pràctica ... però, som tan dèbils que, moltes vegades la deixem de banda al caure en la temptació del descoratjament ... No oblidem mai que l'enemic de l'Amor es mou molt ràpid per la terra per tal de guanyar adeptes en contra del Bon Déu. El Senyor ens vol amb una fe forta, arrelada a la roca, la fe és una de les branques de l'amor ...

Si quan demanem alguna cosa al Senyor per mitjà de la pregària, ens desanimem perquè el Bon Déu no ens ho concedeix, vol dir que l'objecte de la petició estava arrelada en la cosa i no pas en l'amor que diem que tenim a Déu ...

Una fe veritable i forta, arrelada en l'amor a Déu és aquella que ens fa pregar des de dintre dels nostres cors ... ens fa pregar per alabar el Bon Déu per agrair-li tots els dons i gràcies rebudes, per demanar-li tot allò que volem i que creiem que ens fa falta, tant per la nostra santificació com pel camí de la vida. En aquest darrer cas, és Ell qui fa el discerniment d'atorgar-nos o no la gràcia demanada en base a la conveniència o no de rebre tal favor per part nostra.

Però, això sí que ens cal fer-ho sempre en les nostres oracions: confiar plenament en el Bon Déu, amb una confiança tan gran, que ens dugui al nostre total abandó en Ell. D'aquesta manera ens descarreguem totalment en Déu. El Bon Déu no abandona mai a qui s'abandona per veritable amor en Ell.

Tinguem fe en Aquell que sabem que ens estima tant. I si ens costa de tenir-ne, demanem-li que ens concedeixi, encara que només sigui una mica ...

Balbina Birba, ofs

PER QUÈ LA CÒVID? ON ESTÀ DÉU?

Primer de tot voldria aclarir que el tema del mal és d'aquells que tots els homes i dones ens hem plantejat alguna vegada, que els millors filòsofs i teòlegs s'hi han enfrontat, però que, evidentment segueix essent, en bona part, inexplicable i, com a tal, aquest article tampoc no ho farà.

És inexplicable perquè, si bé podem entendre la mort dels éssers grans (lleï de vida, en diem), si bé podem arribar a entendre catàstrofes naturals (són les lleï de la naturalesa que, al cap i a la fi, han fet possible la nostra pròpia existència i, no oblidem, que alguna d'aquestes catàstrofes són conseqüència directe dels nostres actes), hi ha uns fets que els humans qualifiquem com a mals que sobrepassa la nostra possibilitat de comprensió i que fa que els creients (i també els ateus i els agnòstics) mirem a Déu, ens preguntem per Déu i, també, pel sentit de la nostra existència i pel sentit de l'existència del mal.

¿Quin sentit té la mort d'un infant recent nascut? ¿Quin sentit té la mort de gana de milions de persones? Si Déu és omnipotent, ¿per què no atura la fam i les guerres? ¿Per què no atura les greus injustícies presents al món? ¿Per què no actua més si sap que els humans com a imperfectes i pecadors que som no podem evitar fer un món on el mal inevitablement serà present d'una manera o altra? ¿De veritat que en tenim prou sabent que Déu està al costat dels que sofreixen? ¿I què passa amb el mal que no és responsabilitat directa dels humans com, per exemple, l'existència dels virus?

Per desgràcia la resposta a aquestes qüestions no és fàcil. Si bé podem explicar les guerres, la fam o la mort com a fets que provenen de les pròpies accions humanes o de la nostra pròpia naturalesa, el Mal en majúscula no. Comprendre el Mal implicaria el coneixement de l'Absolut i això s'escapa a la nostra capacitat cognoscitiva. Jesús diu que ell és el Logos, la paraula, la raó, el camí, la veritat o altres de semblants. Fixem-nos que això no omple totes les preguntes i, al igual que la naturalesa de Déu no es pot expressar plenament amb paraules (amb minúscula) i que la Paraula (amb majúscula) ens sobrepassa, Déu ens obre el camí que hem de caminar i aquest camí no és altre que la fe. No hem de renunciar a la raó, a la ciència, ans tot el contrari, ja que si Déu ens ha donat la raó és per utilitzar-la, però hauríem de ser conscients que allà on no arriba el coneixement científic, allà on l'explicació científica és inoperant, aquelles preguntes transcendents que sobrepassen les nostres possibilitats, la fe i la Gràcia haurien de ser els camins que hem d'explorar. Si tot es pot explicar per la raó, la fe no té sentit. Si tot depèn de la fe, llavors és la raó la que no té sentit. Fe i raó són realitats diferents i els humans necessitem les dues per fer front a la nostra realitat, també a la de la Còvid-19-

Josep Serra i Sales, ofs.

SENTIR DURANT DEL CONFINAMENT

Avui rebo el butlletí secular de Catalunya i el meu pensament immediat és "quina sort que tenim de poder viure i compartir".

Aquests hem seguit la retransmissió en directe de la vetlla de Santa Maria de Montserrat. També a les xarxes podem seguir els cants de Taizé. Tenim la sort que l'Església "en sortida" està entrant a casa amb molt colors.

Els nostres germans Caputxins ens animen i conforten molt, especialment fra Magí i fra Arún. I mossèn Ferran, des d'Alemanya, és fa present amb alegria.

Aquest dies sento la necessitat de fer present fra Vicens. Quina sort sentir-te a prop de qui saps que t'ha estimat i comprès com ningú.

La fragilitat està molt present aquests dies. Però no tinguem por: estiguem atents a les noves comprensions i acceptacions que El Senyor ens convida a practicar.

Aquest dies ens enfrontem a nous riscos que ens fan sentir millor, malgrat la incertesa del moment.

Estem vius i tenim molta sort de compartir el que vivim!!!

Donem gràcies a Déu tot lloant-lo contínuament, perquè la foscor no té mai l'última paraula.

Déu Altíssim ens fa costat quan patim i es fa present en el germà que ens escolta i ens reconeix com a persones úniques que som.

Petits gestos, petits detalls, com la primavera que dona molts colors a la nostra vida, com cada persona que estimem que té la capacitat de despertar tonalitats diferents de la nostra tendresa.

Acompanyats de petits gestos, caminem amb els nostres germans, per patir i gaudir amb ells.

El dolor hi és però, l'amor augmenta quan el dons.

Tots ens necessitem. Per tant, estiguem propers tots amb tots, ara més que mai.

Gràcies a tots els qui pregueu per mi i la meva família aquest dies, germans.

Que Déu ens beneeixi a tots, especialment els qui us sentiu més cansats, tristos i abatuts.

Francesc Moreno, ofs.

SIEMPRE CON ILUSIÓN, ESPERANZA Y ALEGRÍA.

PIDAMOS POR NOSOTROS PARA QUE SEAMOS CAPACES DE VIVIR ESE PROYECTO DE VIDA QUE SON LAS BIENAVENTURANZAS. PARA ESO TENEMOS QUE SER HUMILDES Y PEDIRLE A DIOS-PADRE QUE NOS ENVÍE EL ESPÍRITU SANTO.

PIDAMOS POR NOSOTROS PARA QUE EN EL ESPÍRITU DE LAS «BIENAVENTURANZAS», NOS ESFORCEMOS EN PURIFICAR EL CORAZÓN DE TODA TENDENCIA Y DESEO DE POSESIÓN Y DE DOMINIO, COMO «PEREGRINOS Y FORASTEROS» EN EL CAMINO HACIA LA CASA DEL PADRE.

OREMOS: DICHOSOS

¡Dichoso quien cuida del pobre y débil!

¡Dichoso quien tiende su mano al necesitado!

¡Dichoso quien no sabe negar una ayuda!

¡Dichoso quien sabe amar y comprometerse!

Dichosos, sí, los que no temen arriesgar todo por el Reino.

Dichosos los que saben cambiar
la rivalidad por la colaboración,
la competencia por la solidaridad,
la violencia por la justicia y el amor.

Ayúdanos, Señor, a desterrar del corazón
el egoísmo que tantas veces lo envuelve.

Ayúdanos a no fracasar en nuestro intento
de estar atentos al dolor de los demás.

Ayúdanos a saber mirar la realidad,
a descubrir la injusticia y la maldad.

Ayúdanos a ser mensajeros de esperanza,
a arriesgar, si necesario fuera, la vida por los demás.

Tú sabes, que nos duele, ver tantos buenos deseos
que luego no hacemos fructificar.

Que nos duele, tener las cosas claras en la mente
y no traducirlas en compromisos para transformar.

Danos fuerza, Señor, para que tu Palabra y nuestros deseos
lleguen a hacerse realidad.

Manuel Sánchez Barranco, ofs.

AGENDA

Recordeu, sempre que les circumstàncies ho permetin, les dates següents:

19 de setembre 2020

10h. Acollida

10,30h. Conferència a càrrec de Ramon Mª Nogués,

Escolapi. Després es possible un dinar de germanor.

Se informarà properament.

Lloc: Santuari Sant Antoni de Pàdua, carrer Santaló, 80 , Barcelona.

3 d'octubre 2020

CAPÍTOL ORDINARI de l'OFS

S'informarà amb l'ordre del dia.

Bon estiu a tots i totes

Estem a la vostra disposició en el correu:

ofscatalunya@outlook.es

telèfon 635 61 24 31

Esperem retrobar-nos molt aviat.

Redacció: O.F.S. Provincial, Diagonal 450, 08006 - Barcelona,
635 612 431

